

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números anteriors 10 céntims.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1²⁵
Cuba y Puerto-Rico, 1. - Esterior 2⁵⁰

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 29, botiga.
BARCELONA

LA TEMPESTAT VE DE ALEMANIA.

¡Quina foscor, ay la mare!
¡Quin xubasco que 's prepara!

LÓGICA.

N Sagasta progressa. Fins ara havia estudiad gramàtica parda, al cansant la borla de Doctor en tan difícil y complicada asignatura; pero ha donat un pás endavant y ara 's dedica á la lògica parda. Per cert que tot induheix á creure que obtindrà fàcilment una segona borla.

Ja ho veuen: dos borlas y la qu' ell gasta sempre per tot dia, fan tres borlas.

La lògica parda de D. Práxedes s' ha posat de relléu en la soluciò de la última crisis.

Surgeix una diferència entre 'l Capità general de Madrid y 'l ministre de la Guerra, se somet lo cas á la de-

liberaciò del Consell de Ministres, y dels vuit, cinc ministres donan la rahò á n' en Cassola y 'ls tres restants la donan á n' en Martínez Campos. ¿Hi havia més que acceptar la dimissió dels tres que formavan la minoria?

Donchs no senyors; dimiteix tot lo ministeri, y dels cinc de la majoria se 'n reelegeixen dos y se 'n envian tres á passeig, y dels tres de la minoria, se 'n reelegeixen dos y al restant se li entrega l' absoluta.

¿Ahont es aquí la lògica?

Sembla que 's traballa per salvar á n' en Martínez Campos, y 'l primer acte del ministeri nou se reduueix á admetre la dimissió del Capità general de Madrid.

¿Per qué, donchs, no sostenir als cinc ministres que aixís opinavan?

Y com es possible que l' Alonso Martínez y en Rodríguez Arias que formant part del primer ministeri no

li volian admetre, li hajan admesa desseguida formant part del segon?

Misteris de la lògica parda!

Hi ha un altre qüestió. S' ha alegat també com á causa determinant de la crisi, lo desitj de prescindir de una vegada de las reformas militars del general Cassola, que tantas perturbacions han produït en lo partit liberal.

¿Per qué, donchs, havian de nombrar ministre al señor Canalejas, enèrgich defensor de aquestas reformas?

Qui ho entengui, que ho digui.

En tot això no s' hi véu més que l' afany de fer capdells.

¿Ahont es la lògica, la rahò, la reflexiò y la formalitat? No 's cansin, no las busquin: serveixen d' encetalls.

**

Y al cap-de-vall, per formar un ministeri pitjor mil vegadas que l' anterior!

Sagasta, que acabava de arribar de Barcelona, assombrat, segons deya, dels estorsos colossals de aquesta ciutat industriosa, y comprenent, segons afirmava, que se li deuen aquelles atencions que mereixen sempre los pobles treballadors, prescindeix del concurs de 'n Balaguer y en Navarro Rodrigo, ministres de tendencias proteccionistas, y crida a formar part del nou ministeri a n' en Capdepont y a n' en Canalejas, libre-cambistas tots dos, y l' úlit especialment, libre-cambista del morro-fort.

Quina bofetada pels industrials barcelonins que han fet de l' Exposició universal una gran manifestació monárquica, y que corrian desalats, y sembrant entusiasme cortesa darrera del *landò* de las institucions y de las carretetas dels ministres!

Lo llibre de la lògica parda té unas cubertas molt duras. Los industrials barcelonins conservaran per molt temps lo nyanyo que 'ls ha causat en Sagasta.

Lo únic que 's comprehèn, en mitj de tot, es l' atany ja proverbial, de nombrar ministres nous.

Lo fet de ser ministre una vegada, dona dret a percibir una cessantia vitalicia de trenta mil rals anuals, y quin es l' amich que per aquests cassos no 's recorda del seu amich?

En l' última fornada s' han fet tres ministres nous: tres vegadas 30,000 rals, 90,000.

¿Qué menos pot fer en Sagasta que demostrar las seves doctrinas proteccionistes?

P. K.

E pell general Cassola!

Mentre servia per fer l' arros del ministeri, francament no m' agradava.

Pero una vegada fora del foix, hi vist que s' ha llençat sobre l' cap dels fusionistes, dels conservadors y de 'n Martinez Campos, y ha fet estragos.

L' heroe de Sagunto té un xiribech al front, que se li coneixera tots los dies de la seva vida.

Al últim s' ha vist que la cassola no serveix per guiar y en canvi es inmillorable com a arma contundent.

L' emperador Frederich acaba de confirmar aquella gran veritat de qu' en aquest mòn, desde 'ls més als més baixos, tots hi som per morir.

Y ab tot y ser protestant, deya 'l Brusí que Dèu recompensaria les seves virtuts.

Prenéme nota. Per primera vegada reconeix 'l Brusí que 'ls protestants també poden anar al Cel, barrejats ab los catòlics.

Sobre tot si son emperadors.

Y vels'hi aquí que ja tenim sobre l' trono de Alemanya a aquell jove impetuós, fill del difunt, que tot s' ho ha de menjar.

Lo seu primer acte ha sigut dirigir una alocució al exèrcit diuent: «Jo hi nascut per tu y tú has nascut per mi, y tu y jo 'ns entendrem fàcilment.»

Això vol dir que s' apoyará ab la forsa de las bayonetes.

Després de alguns dies s' ha dirigit al poble, suscribint una alocució plena d' esperit teocràtic y que sembla realment desenterrada de l' Edat mitja.

Tot lo que ha succehit, la mort del seu avi, la del seu pare, la seva elevació al trono, tot enterament ha sigut decretat per la Providència. No sembla sinò que Dèu y l' emperador se traient de tu y combinan tots los successos, desde 'ls més insignificants als més extraordinaris.

Sort que 'n Bismarck, que té motius per coneixer las aspiracions del nou emperador, ha pronunciat una frase, que pinta la situació de Alemanya. La frase de 'n Bismarck es la següent:

—Jo sostindré ab mà de ferro 'l cable de aquest globo cauti.

Un globo cauti! Es a dir un receptàcul de tela encerada, plé de gas y que s' enfila fàcilment. Ab molta facilitat s' enfila y ab molta facilitat se reventa.

Lo telegrama del general Martinez Campos dirigit a n' en Cassola, y llegit per aquest en lo Congrés, diu aixis:

«La infanta D.ª Isabel se empeña en que tome el santo y seña de la infanta D.ª Eulalia. Yo no quiero. Darello yo. Póngolo en conocimiento de S. E.»

Lo general Yo no quiero!

**

Y ara ha demanat que se l' subjecti a un consell de guerra y que aquest li apliqui la pena que mereixi.

Magnífich: *como se pide*.

Pero en tot cas que la intervenció del Consell de Guerra no s' limiti a la qüestió del telegrama, sinó que cavi més fondo y vegi la intervenció que va tenir lo general «Yo no quiero» en lo pronunciament de Sagunto.

Sobre qual fet, ell mateix està cansat de dir que meix que 'l fusellin.

Vega de Armijo, un dels nous ministres, havia dit lo següent:

«Qualsevol persona que accepti una cartera en un ministeri, en lo qual hi figuri 'l Sr. Alonso Martinez, no té aprensió.»

Y ell y 'l Sr. Alonso Martinez seuenen avuy en lo banch ministerial.

—Per això mateix dirà en Vega de Armijo, porque soch un home que no tinch aprensió.

Per ministre original, lo general O'Ryan.

No havia estat mai al Congrés y no sabia trobar la porta.

Un cop a dintre va extranyar-se molt de que fessin discursos.

Un diputat l' atacava y ell va sortir del salò.

Y finalment, la primera vegada que va parlar, va donar las gracies al president, porque li havia enviat camaretos.

Vels'hi aquí un ministre que sembla que baixi de la Vall d' Arán.

L' emperador Frederich ha sigut enterrat en lo Temple de la Pau.

Déu vulga que ab ell no hajen enterrat també la Pau d' Europa!

En las vinyas del terme de Rubí han aparescut uns escarbatons que fan molt mal als pámpols y als rahims.

Y l' rector va sortir a intimidarlos ab lo sal-passar, conjurantlos a que toquessin lo dos.

Desgraciadament, los escarbatos no s' han donat per aludits.

—Llops ab llops no s' mossegan, deya un pagés rubienc.

—Qué vols dir ab això?

—Que escarbatos ab escarbatos tampoch se fan mal.

La carta que ha dirigit lo Noy Terso a n' en Nocedal, es tremebunda. Allò ja no es una fregada, sinó una arrancada d' orelles.

Nocedal era un dels homes que ab més constància y valor defensava las ideas carlistas; pero ha volgut pensar per si mateix, y l' han reventat de una patada.

Pero si es verdaderament carli se 'n ha de donar per molt honrat.

CARTAS DE FORA. —A últims del mes passat morí a Porrera a una edat mo t avansada lo conseqüent demòcrata D. Joan B. Doménech y Prats. Durant tota la seva vida prengué part en los aconteixements polítics en sentit republicà y liberal. Ja a l' any 22 combaté als absolutistes: durant la primera guerra-civil fou oficial de la milícia de Porrera y en los últims temps milità sempre en lo partit republicà. Ans de morir disposà que se l' enterrés civilment, com així se feu assistint al enterro numeros concurs de tots los pobles de la comarca. La comitiva 's disolgué als acorts de La Marellesa.

Se 'ns dona com a positiu lo següent fet: «Durant l' última pelegrinació a Roma alguns carcundas van anar a visitar al rey dels d' oros. En un dels compartiments del tren hi havia dues senyoras y dos ensotanats. Las dues senyoras, durant lo camí van treure conversa y familiarisantse ab los seus companys van encendre un cigarro cada una, conviant als capellans Aquells van acceptar un cigarret cada hui, y al poch rato —efecte tal vegada de un narcòtic— van quedar adormits com uns sochs. Figuirísen la sorpresa que tindran al despertarse, trobantse sense las senyoras y lo que es més trist sense las maletes. Si algú vol més detalls sobre aquest fet, pot preguntarho al rector del Masnou.»

DESDE TARRASSA.

os escriuen de aquella laboriosa ciutat donantnos compte de certs fets que tendeixen a profundizar diferencies en mal hora surgidas allí, per causa del caciquisme.

La huelga que ocorregué temps atràs, agrià molt los àmics, y a pesar de que fou resolta per acord mútuo de las dos parts, deixa en algunas personas odios, ressentiments y prevencions contra determinats treballadors, que desde l' moment mateix del acord, haurian hagut de olvidarse, en bé de la tranquilitat de la població.

Posteriorment estallà un petardo de dinamita a las reixas de la casa de un conegut fabricant, fet indigno que reprobà la població en massa, y 'ls treballadors, sens excepció, més que ningú.

La justicia, com es natural, instruí diligencias, y en lo primer moment disposà algunes presons. Lo digne

jutje de Tarrasa, no trobant motiu per processar a cap dels detinguts, los deixà en llibertat, quan de prompte y tal vegada per influència del ma'ebit caciquisme, es nombrat un jutje especial, que desfent l' obra del seu antecessor, decreta la pre-ò de alguns treballadors, dels que ja havien sigut detinguts y lliberts anteriorment, déu dels quals fa més de vuit setmanas que covan a la presó, ab la particularitat de que la majoria dels presos son dels que més se distingiren en lo periode de la huelga.

Y aquí se 'ns ocurre preguntar ¿hi ha algun interès en acumular y confondre en un sol fet, dos successos que podrian ser totalment distints? Mes clar: ¿hi ha algú que té interès en pendre repressalias de la huelga?

No parlém en cap manera, pél Sr. jutje especial, qual independència de criteri som los primers en respectar, y a qui no 'ns cansarem de recomenar la més gran activitat, per no infligir inútils privacions a honrats pares de família, que podrían resultar ben innocents del delict que se 'ls imputa.

Y al efecte, no serà mal que tingui molt en compte lo que acaba de succehir a Tarrasa.

Al objecte de socórrer als déu presos, sos companys de treball van organizar un concert que havia de celebrar-se en aquell Teatro. L' autoritat local havia concedit lo permís: s' havien fet tots los preparatius necessaris, quan tot de un plegat la funció va ser suspesa pél mateix arcalde que la havia autorizada, a pretext de que al Gobernador de la província no li venia que 's fés.

La Comissió organisadora del concert, desitjosa de apurar tots los recursos, visita personalment al Gobernador, y ab gran sorpresa escoltada dels seus llavis que no sols no havia privat lo concert, sinó que ni siquiera estava enterat de que devia ferse.

¿Qué havia passat perque l' Arcalde de Tarrasa, señor Domingo, s' contradís d' una manera tan il·lustriosa? Quinas influències ocultas s' havien mogut, per privar als pobres presos de un auxili que no 's nega mai a cap desgraciat, ni als mateixos criminals, sent així que 'ls presos de Tarrassa no ho son, sinó víctimes de la presó preventiva y subjectes per lo tan a les amargures propias de la privació de la llibertat. Cóm l' arcalde de Tarrasa na pogut doblegar-se al odi insensat que fa temps domina entre certs elements de la indicada població, jugant una comèdia indigna no ja de una autoritat, sinó de una persona que professa idees liberals y republicanes?

En bé de la pau y de la tranquilitat de Tarrassa, demaném de tot cor, que 's fassa justicia contra 'ls que resultin realment autors de un fet indigne y cobart, com es la explosió del petardo pero que de cap manera se prengui pèu de aquest fet lamentable, per fastidiar als que tal vegada son innocents, y que en cap cas se dugui la venjança hasta l' extrem de privarlos fins dels beneficis consols de la caritat y de la misericòrdia.

R.

DON ARSENI.

—Ja ho ha vist: lo ministeri se 'n ha anat a can Pistras, perque a n' en Martinez Campos així li ha passat pél cap.

—Pero ¿vol dir que aquest home té tanta forsa moral

que pot fer caure ministres?

—Fins lo Papa anirà abaix si don Arseni s' hi emprena!

No hi ha més: ell fa y desfa,

ell guia la cosa pública,

ell ajunta voluntats,

ell dispensa simpatias

ell... —Y de quin modo ho fa per dirigir aquest tinglado sense treure en lloch lo nas ni moure gens de ruïdo?

—Oh! Això si que no se sab.

Cóm y de quina manera

s' ho engipona per lograr

aquests resultats magnífichs,

es un misteri ignorat.

—Pots èsser un home de mérit.

—Mérits? Ningú n' hi ha vist cap.

—Potser tè molts partidaris.

—Tres ó quatre, tirant llarg.

—Tal vegada ab sa eloqüencia ..

—Apenas sab d' enrahonar.

—Donchis pots èsser ab molt garbo...

—Escriure! Tot just fa pals.

Desenganyis: don Arseni

es un sér afortunat,

que 'ns fa ballar, a tots nosaltres

sense bellugar-las mans,

ni moure 'ls peus ni obrí 'ls llavis..

—Si qu' es ben original!

—Vè a ser com un déu ab casco

que 's cuida de governar

lo cel, lo mar y la terra,

los homes y 'ls animals.

Lo sol cada matinada

li pregunta ab lo cap baix:

—Que puch sortir, don Arseni?

Y fins qu' ell l' ha autorisat,

lo sol no pot presentarse.

La lluna igual. Cap al tart

comparaix a casa sèva,

y li diu, mitj suplicant:

—Que pot sortir avuy la lluna?

—Així ho té organitzat?

—Així, així. Aquí a Espanya

LA CAMPANA DE GRACIA.

si ell no vol.—Es ben extrany!
—Veus! Vosté té mal de ventre!
Es qu' ell així ho ha manat.
Un dia un tren descarrilar.
Ell l' ha fet descarrilar...
Créguim: lo qu' es aquí à Espanya,
tot está en les seves mans.
La seva ilustre figura
destaca en mitj del espay
com un sé extraordinari,
com una divinitat.
Pèl cleo vè a sè un pontifice;
pels soldats, un general;
per la gent d' ordre, una espasa;
pels banquers, un potentat;
per la gent més ordinaria,
un que talla l' bacallà.
Respirém perque ell ho vol,
vivim perque ell ho ha manat,
portém lo nas a la cara
perque ns lo deixa portar.
Y prou Tallém la conversa
que si anavam murmurant
y l' home se 'n enterava,
si li passava pèl cap,
potser donaria l' ordre
de que 'ns possessin bossal.

C. GUMA

LO NOU MINISTERI.

o sabem si s' ha de dir los mismos perros con distintos collares ó b' los mismos collares en distintos perros.

Lo nou ministeri es una barreja de nou y vell: unas calsas tan plenes de pedassos, que ni figura de calsas tenen.

Perque vostés judiquin, aquí va la llista dels nou personatges que l' forman.

SAGASTA.

Continua remenant las cireras. Bè es veritat que l' dia que deixi de remenarlas no serà perque ell se 'n cansi; sinó perque las cireras s' haurán acabat.

Ocupa la presidencia del nou ministeri ab la mateixa frescura que ocupava la del anterior: la qüestió per ell es presidir.

Durant los dos anys y mitj que ha governat, desde la mort de don Alfonso, no ha fet res, y es de suposar que ab la nova situació no farà gran cosa.

Sembla que la seva missió es esperar, esperar sempre....

Quan no pugui esperar, desde la cadira de la presidencia, esperarà.

en Eslava, tomando cafè.

VEGA ARMIJO.

Ministre d' Estat. Fa quatre dies estava indignat ab don Práxedes y amenassava ab que faria això y allò y lo de més enllà. Avuy ha pescat una cartera y ja tenim l' home més manso que un anyell. Ha sigut ministre altres vegadas, y may ha inventat la pòlvora.

Pero es un home molt serio, que acostuma a enraonar poch, y això li ha donat certa reputació.

Perque es lo que la gent diu:

—Un home que fa aquesta carota, per forsa ha de tenir alguna cosa al pap.—

Si per cas ja ho sabrem quan signi mort... si li fan l' autopsia.

PUIGCERVER.

L' amo dels quartos, l' encarregat d' expremet la taronja, fins que 'n raji l' última gota.

Té fama de ser un gran hisendista. Potser serà veritat; pero lo qu' es la hisenda particular dels espanyols no 'n pot d' gran cosa de bo. Avants de ser ministre ell, las contribucions se 'ns ho emportavan tot: ara que ell es ministre las contribucions se 'ns ho emportan tot...

Con que, si això es ser un gran ministre... ho dissimula bastant.

O'RYAN.

Ministre de la Guerra: nou de trinca. No ho havia sigut mai, ni tan sols sabia per ahont s' anava al Senat y al Congrés.

Es d' aqueils que 'n diuen del morro fort. Durant lo reynat de D. Amadeo va anàrsen al extranjer, per no servir a la monarquia democrática, y allí va estarse educant a don Alfonso, fins que aquest va ser proclamat rey.

Llavors O'Ryan va tenir lo consol de poguer tornar à Espanya, y probablement lo de cobrar totas las pagas atrassadas.

Es mut, es á dir, en las Corts no enraona, perque no hi esta versat. Podria arreglarse ab lo general Salamanca, que n' hi está massa.

RODRIGEZ ARIAS.

En lo ministeri anterior desempenyava la cartera de marina; en lo ministeri actual desempenyava la cartera de marina... pero la marina no 's veu ni en pintura.

A pesar de la llei votada per las Corts, referent à la creació d' una esquadra, lo señor Arias, que ab l' any y mitj que va ab en Sagasta s' ha tornat més peresos qu' ell, s' hi dona tan peca pressa com pot.

Es un marin previsor: los barcos fets poden naufragar; lo barcos per fer se conservan sempre.

ALONSO MARTINEZ.

En Cánovas, que l' coneix molt, li diu sempre Alonso. Això sol ja indicar que no pot ser cap eminentia, perque llavors en Cánovas li uiria, segurament, Alonso.

De tots modos això no es cosa nostra. Sab aguantarse

en lo ministeri, á pesar dels cambis que ha sufert, y això, quan menos, proba que no es cap tonto.

La seva especialitat es volquer quedar b' ab tothom. Los seus discursos son: Si .. no .. qu' sé yo... .

Asseguran que quan s' enfada es terrible.

Pero té això: no s' enfada mai.

CANALEJAS.

Un de nou en lo gremi: es gallego, té trenta anys y pico .. y .. y res més.

—¿Per qué es ministre, donchs?

Això ho han de preguntar á n' en Martos: ell l' ha posat al mòn—politicament—y ell li ha donat la cartera.

Ocupa l' ministeri de Foment. Si l' señor Canalejas fomenta tan b' ls interessos nostres com los seus, ja ho tenim b'.

Apart de tot això, diuen que val molt y qu' es home que promet.

RUIZ CAPDEPON.

Un altre qu' es ministre per primera vegada. Aquest té per padri á l' Alonzo. No 's pot dir d' ell gran cosa ni en b' ni en mal. Lo únic que 'ns ha de consolar es que no pot perjudicarnos en res. Perque l' seu ministeri es lo d' Utramar y després d' en Balaguer qu' pot venir, que siga pitjor?

MORET.

Expressament l' he deixat pèl últim.

Es un home que causa verdadera admiració.

En lo ministeri que 'acaba' de morir era ministre d' Estat, ara bo es de Gobernació, demà ho serà de la Guerra... Decididament aquest home sab massa.

Qualsevol dia l' veym de director de la banda del ajuntament ó de primera bailarina del Liceo... ó... ó... i qui sab, mare de Déu!

D' un home així se 'n pot esperar qualsevol cosa.

Aquí tens, lector del ànima, las senyas dels patricis que avuy nos desgovernan.

Ara que ls coneixes, preparat per veure com se 'n van d' oros.

Que 'm sembla que sera aviat.

FANTASTICH.

LO MILANARI DE «LA CAMPANA».

Aném reunint los materials pera publicar lo número extrao: dinari del dia 21 de juny.

Entre ls traballs artístichs que obran ja en poder nostre, se'n hi contan dos que cridarán poderosament l' atenció del public. Es lo primer una fulla d' album, completament inédita, del malaguanyat artista Tomás Padró, que durant tants anys ilustra las columnas de LA CAMPANA DE GRACIA. Representa un episodi de la Professió de Semana Santa de Valencia y es sumament original.

Lo segon es un retrato del mateix Tomás Padró, quan era noi y anava à Llotja, dibuixat al llapis per Mariano Fortuny. Es també la primera vegada que veurà la llum pública.

Devem los dos dibuixos al notable artista D. Ramón Padró, a qui, en nom de tot: los lectors de LA CAMPANA doném las més expressivas gracies.

UN INTRÉPIT.

NTRA Á la redacció un subjecte simpàtic y de andans molt desembrassadas.

—Bonas tardes.

—En que podem servirlo?

—Ja veurà, jo hi fet pensament de puja al globo cautiu...

—Son molts los barcelonins que han fet lo mateix pensament que vosté.

—Es que jo, una vegada seré dalt...

—Qué?

—Penso baixar per la corda.

—Ah, ah...

—Donchs veliaquí que me 'n hi anat á la Exposició, allà ahont hi ha la bomba, 'ls ho explicó y no m' hi han deixat pujar.

—Y vosté llavors...

—Me 'n hi anat á trobá l' gobernado civil.

—Y l' Gobernador, qué li ha dit?

—Que vol que m' hagi dit? Que no podía ser.

—Y vosté qué pensa fer?

—Qui jo... Nada. M' hauré de vestir de senyor, pagaré l' duro, y quan seré dalt, tot de un plegat, m' agafó á la corda y zas! cap à baix falta gent... Ja veurà, jo hi tingut aquesta idea prime que ningú, y no vuy que cap extrangé 'm guanyi per la mà

—Pero home, miréu que 'l llivant es untat...

—Ja l' aixugaré.

—Y si us relliscan las mans y cayeu?

—Es lo que m' ha dit lo gobernado; pero jo li he respond: «Ja veurà, senyor gobernado... d' això no se 'n cuide que lo qu' es à mi no m' ha de plorá ningú. Soch viudo sense familia... y cregui que per ara lo qu' es de ganas de morir no 'n tinc pas.»

—Està b' y qué preten, venintnos á trobá á nosaltres?

—Res, que fassi l' favor de posá un entretoch à la CAMPANA DE GRACIA, perque 's vegi que quan un espanyol vol fe un punt d' home, tot son destorps y edràbanchs; pero lo qu' es tractantse de mí es inútil, vosté veurà com baixo per la corda y deixo ab un pam de nàs á tots los extrangers.

P. DEL O.

ER últim en Sagasta y en Cánovas s' han picat las crestas.

Ja s' ha acabat la benevolència del partit conservador: la gana apreta y las dents jugan qu' es un gust.

Desd' ara l' aspiració del partit conservador serà la de aquell cómic personatge de la Pubilla del Vallès:

«¿Qué no vamos à dinar?»

Sagasta l' dia 15 de juny:

«Los que vulguin elevar los arancels, ja poden compensar a sortirse del partit.»

Gran agitació entre ls partidaris de 'n Gamazo.

A la nit, entrevistas, queixas, reconvencions y promeses d' esmena.

**

Sagasta lo dia 16 de juny:

«Lo govern seguirà una política econòmica adequada á las necessitats del país, y si tan necessari 's fa l' elevació dels arancels, també ls elevaré.»

«Ahir, quan deya lo contrari, no 'm trobava gayre b'.

Grans y extraordinaris aplausos dels partidaris de 'n Gamazo.

**

Aquí tenen la pintura exacta de 'n Sagasta.

De aquest home extraordinari que lo que fa ab las mans...

—Ho desfà ab la quà?

—No señors, ab lo tupé.

Diumenge passat van haverhi á la Exposició, 7,777 entrades.

¡Las quatre forces?

¡Penjada!

Durant lo mes de maig, á pesar de la vinguda de la reyna, de l' estancia de las esquadras y de la gran irrupció de forasters, no va recaudar-se à Barcelona sinó un excés de 40,000 pessetas, sobre lo recaudat en igual mes del any anterior.

—Com s' explica aquest misteri? vaig preguntar á un empleat del matadero?

—Molt fàcilment. En primer lloc los mariners no menjaven carn fresca.

—Y 'ls forasters?

—Ay, ay, ay qué no ho va veure? Casi tots duyan fiambrera.

**

¡Quin negoci més gras!

Ab aquest augment en la recaudació, encare no 'n temprò per pagar los castells de foc del dia de la festa marítima.

Los valencians s' han escandalisat que l' fandango que las autoritats van fer ballar davant de D. Maria Cristina va costar á la ratlla de 4,000 pessetas.

Vaja que molt més va costar lo fandango de Barcelona y ningú 's queixa.

En Cánovas ha tirat en cara á n' en Sagasta las denuncias de la premsa.

—Gobernant vosté, li ha dit, hi ha un periódich, El País, que té dos directors á la presó.

—Y en temps de 'n Cánovas?

—Pot l' un de l' altre contarho!

—Ja 'ls dich que son una colla...

—Deya la payella á l' olla:

—Si m' embrutas t' enmascaro.

Apenas constituit lo nou ministeri, D. Francisco de Paula va posar mà à la ploma dirigint un telegrama entusiasta al marqués de la Vega de Armijo, ministre d' Estat.

PARTES TELEGRÁFICHS.

Madrit, 22.

Reyna gran efervescencia:
lo govern està espantat,
perque 'ls canovistes diuen
que serán poder aviat.
En Sagasta ja voldria
aguantarse al candeler
y aplasta als conservadors,
pero... j'è mandra de ferho!

Habana, 21.

Surten cap à Barcelona
dos senyors y un majoral
que venen aquí per veure
la Exposició universal.

Paris, 22.

S'ha obert una suscripció
per regalá à Boulangè
una espasa ben bonica
que rellevi la que té
Li donarán sense vayna,
pués, segons hi sentit dir,
en cas de que 'n necessiti
ell mateix podrà servir.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ma-gat-sem.
2. MUDANSA.—Vert-Sert-Pert.
3. TRENCÀ-CLOSCÀS.—La Campana de Gracia.
4. LOGOGRÀFO NUMÈRICH.—Hostalrich.
5. GEROGLÍFICH.—Las repressalias son odiosas.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans P. Porqueras y N. Miarons; 4 Jani Jolup, Pep Piú y Maria Maca; 3, J. T. Anguila; 2, Pep Martra y Un Ministro; y 1 no més J. Sapetti.

XARADA.

Quinta-quarta-tres, d'ensà
que 's fa ab un primé-dos-tres
porta sempre bons vestits
y algun moit bonich adres.

Sens que tingui cap fortuna
gasta ab tot un dineral
y s'està en un primer pis
allà prop de la total.

Mes no obstant Segona-quinta
va d'hent per tot arreu
que aquell gran vestit que porta
de dos-tres, encara 'l déu.

GEROGLÍFICH.

Si's pert
renta igual ase

IX

A

N

T

Pert res

AGUILETA.

FREIXETA PETIT.

ANAGRAMA.

Si las cosas li van bé
y pot guanyar algun ral,
en Total pensa casarse
avants del proxim total.

SUTERO FUROR Y C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans J. N. Alias Xambó, Un Ministro, J. Garibaldi, Bartoméu y Nicolau, Guixa America, Pepet de car'l Tio, Virojet de Sant Guim, Tiurriero, Quimet d' Ordal, Taghuross, Pep Marira, M. Cuduyet, B. R. Fiera, F. Llovera y J. Mas: Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans J. T. Anguila, Jani Jolup, J. Prats N., Marqués de l' Arengada, Saldoni de Vallcarca, Serapi Guitarrà, Fivalle, Rector, J. Staramsa y un Llunatic: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Angel de la Guarda: No 'ns serveix —E. Vilarel: Los sonets estan molt bé.—T. R.: Publicarem lo quènto.—Ll. Milla: Per l' assumpt que indica haurà de passar per la botiga: de lo que 'ns remet insertarem la mudansa.—Ego Sun: No podem acap ar més que una cantarella.—Linet del Pont: Lo que 'ns remet es molt innocent.—J. Conte L.: Aceplém una cantarella y prou.—Ramonet R.: Rebut l' article: encare que no es relació a LA CAMPANA, prefeririam que l' assumpt tingüés més interès.—P. Tru: No la per casa.—Quimet S. y U: No sigui exigent i pensi que 'ns reservem sempre 'l dret de fer lo que 'ns convé.—E. C. (Castelldasens): Li agradem lo bon recor; però les copias són massa extensas, y fora de aqueix poble no tenen interès.—J. M. Bernis: Qui sab ahon para!... Envíhi alguna cosa de nou.—J. Abril: Aprofitarem un parell d' engrunas y un geroglífich.—Picio Adam y C.: No 'ns fa 'l pes.—C. Kieks: Aceplém una cantarella.—Bufa-tripas: Lo sonet no 'ns serveix; la 'síntima' va bé.—Lluís Salvador: La primera poesia queda acceptada.—B. F. Balart: Es molt fluixa.—F. de P. Francisco: Ab una petita correcció de forma podra insertarse.—Pepet Simpatich: ¿Per què no 'ns envia alguna composició de assumpt nou, encare que no fas alusió al periòdic?—Marí Revolts: Va molt bé.—Joseph Molas: Idem idem.—J. Puig Cassanya: Estan ben versificades; però pel cas prefeririam una composició que tingüés més malícia.—Antonet del Corral: No podem aprofitar més que 'l «Concell» y alguna caboria.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch de Teatre. 21 y 23

SOLUCIÓ DE LA CRISIS.

Si aixo era un llano manchego
com deya ell ab molta grac a
quar la montanya li toqui
no li arrendo la ganancia.